(א) בנשיא שעשוי להשתנות אלא אמר אביי מהכא מכדי מצות מצות ילפי מהדדי כיון דילפי מהדדי למה לי דכתיב שלש ידיעות גבי יחיד וגבי נשיא וגבי צבור אם אינו ענין לגופיהן דהא גמרי להן מצות מצות תנהו ענין היכא דמתיידע ליה בתר יום הכיפורים הוא דמייתי חטאת אימא כי מתיידע ליה בתר יום כפורים הוא דמייתי חטאת משום דיוה"כ לאו על הדין חטא קא אתי אבל אשם תלוי דעל הדין חטא קאתי אימא הכי נמי דמיכפר דכי מתיידע (ג) לבתר דקא מייתי אשם תלוי לא מייתי חטאת אמר רבא אמר קרא [1]או הודע אליו מכל מקום השתא דאמר כי מתיידע ליה מייתי חטאת אשם תלוי למה בא אמר ר' זירא שאם מת מת בלא עון מתקיף לה רבא מת מיתה ממרקת אלא אמר רבא להגן עליו מן הייסורים: חטאת העוף הבא על הספק [וכו']: אמר רב (ג) וכיפר אי הכי אמאי תקבר לפי שאינה משתמרת אימת לא משתמרת אי מעיקרא חיה הויא אי לבסוף (ד) קמנטר לה אלא מתניתין בנודע לה דלא ילדה ובדין הוא דמותרת בהנאה ומאי תקבר מדרבנן וכי איתמר דרב (א) (ה) על האשה שהביאה חטאת העוף בספק אם עד שלא נמלקה נודע לה שילדה ודאי תעשה ודאי שממין (ה) שהביאה על לא הודע מביאה על הודע (ו) אם משנמלקה נודע שילדה אמר רב מזה דמה ומוצה דמה וכפרה (ז) מותרת באכילה ר' יוחנן אמר אסורה באכילה גזירה שמא יאמרו חטאת העוף הבאה על הספק נאכלת תני לוי כותיה דרב (ח) חטאת העוף הבאה על (ט) הספק אם משנמלקה נודע (י) שילדה ודאי מזה דמה ומוצה דמה וכפרה (יא) מותרת באכילה תניא כוותיה דר' יוחנן חטאת העוף הבאה על הספק אם עד שלא נמלקה נודע לה שלא ילדה תצא לחולין או תמכר לחברתה אם עד שלא נמלקה נודע לה שילדה ודאי תעשה ודאי שממין שמביאה על לא הודע מביאה על הודע אם משנמלקה נודע שילדה (יב) אסורה אפילו בהנאה שעל הספק באה מתחלתה כפרה ספיקה והלכה לה:

מתני' (יג) המפריש ב' סלעים לאשם ולקח בהן שני אילים לאשם אם היה אחד מהן יפה שתי סלעים יקרב לאשמו (יד) והשני ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה (טו) לקח בהן שני אילים לחולין אחד יפה ב' סלעים (טז) ואחד יפה עשרה זוז היפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילתו (יז) אחד לאשם ואחד לחולין אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילתו ויביא עמה סלע וחומשה:

גמ' מאי מעילתו דקתני רישא והשני למעילתו אילימא איל אשם למימרא דחומש בהדי איל (ג) מייתי ליה והכתיב [2]ואת אשר חטא מן הקדש ישלם ואת חמישיתו יוסף עליו אלמא בהדי גזילו מייתי ליה ועוד קתני סיפא אחד לאשם ואחד לחולין אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילתו ויביא עמה סלע וחומשה אלמא חומש בהדי גזילו מייתי ליה אלא (כ) מעילתו מאי דאיתהני מהקדש (יח) וישנו משתי סלעים דאפרישנו לאשם ולקח בהן שני אילים לחולין דיפה שתי סלעים מקריב ליה איל אשם ויפה עשרה זוז יהיב ליה למאי דאיתהני מהקדש דהוה ליה גזילו וחומשו ומאי מעילתו גזילו במאי אוקימתא למעילתו דרישא גזילו אימא סיפא אחד לאשם ואחד לחולין אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילה ויביא עמה סלע וחומשה אלמא מעילתו איל אשם רישא קרי ליה למעילתו גזילו סיפא

נשיא עשוי להשתנות. דאי עבר מנשיאותו כשאר יחיד הוי: **מצות מצות ילפי מהדדי.** יחיד ונשיא וצבור דבכולהו כתיב מצות (ג) וילפי כולהו בהן גזירה שוה מהדדי במסכת הוריות (דף ח.) לדבר שחייבין על זדונו כרת וחייבין על שגגתו חטאת הילכך נהי מילתא נמי לילפו מהדדי: **לאו על הדין חטא קאתי.** כלומר לא על הדין לחודיה קאתי: (ד) **אם משנמלקה נודע לה.** שלא ילדה: **שאינה משתמרת.** כיון דעל הספק באה ולא לאכילה הוה קיימא לא שמרוה יפה ונפסלה בהסח הדעת (ה) שמא נטמאה: **אי מעיקרא.** קודם מליקה חיה הוות ובעלי חיין לא מקבלין טומאה: **ובדין הוא דמותרת בהנאה.** דחולין גמורין היא ומשום חולין בעזרה נמי ליכא למימר דלא אסרה תורה (ו) אלא שחיטה אבל מליקה לא אבל רבנן גזרו לאסור בהנאה שמא יאמרו נהנין מחטאת העוף ספק: **וכי איתמר דרב אהא איתמר דתנן.** בפרק דם שחיטה (לעיל כב:) האשה שהביאה כו' ועלה קאי רב ואמר אם משנמלקה נודע לה כן שילדה ודאי מזה ומוצה כמשפט חטאת העוף כדכתיב (ויקרא ה) והזה מדם החטאת על קיר המזבח והנשאר בדם ימצה וגו'. הזאה שאוחז בראש העוף ומעלה ומוריד והדם ניתז. מיצוי שמקריב ומקיף בית מליקתו לקיר המזבח וקומטו: **אסורה באכילה שמא יאמרו חטאת העוף הבאה על הספק נאכלת: ואסורה (ז) בהנאה.** כשאר חטאת העוף ספק שאסור באכילה שמא חולין היא ונבלה היא ובהנאה נמי אסורה דשמא קדש היא וקדש שאינו נאכל אסור בהנאה אחרת שהרי לכלבים לא יאכילנו: **שעל הספק כו'.** הילכך כמי שלא נודע דמי: **מתני' שתי סלעים.** זהו דין אשם דכתיב (ח) בערכך כסף שקלים בשקל הקדש לאשם: **והשני ירעה.** לפי שנקח ממעות אשם לשם אשם: **לקח כהן שני אילים לחולין.** לאכילה ומעל במעות ויצאו לחולין ויש עליו לשלם אשם של עשרה זוז לקרן וחומש של אשם ראשון ואשם בשתי סלעים לאשם מעילות (ט) ואם היה אחד מהן יפה שתי סלעים ואחד מהן עשרה זוז היפה שתי סלעים יקרב לאשם מעילות והשני היפה עשרה זוז יקרב למעילתו מפרש בגמ' יקרב בשביל אשם ראשון והרי נפטר מקרן וחומש. והשתא קרי למעילתו גזילו (י): **אחד לאשם ואחד לחולין.** (יא) מעל בסלע אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב (יב) לשמו הראשון שהרי לשמו נלקח וממעות שהופרשו לו: **והשני.** שהוא חולין יקרב למעילתו לאשם מעילתו. והשתא קרי לאיל האשם של אשם מעילות מעילתו: **ויביא עמה סלע וחומשה.** קרן שמעל בו ויפלו לנדבה שהרי מותר אשם הראשון הוא: **יביא סלע וחומשו.** מניחו שמה שהביא אשם בשתי סלעים שבח הקדש הוא: **גמ' אילימא איל אשם.** של אשם מעילות: **למימרא דחומש בהדי איל אשם מייתי ליה.** אם הביא אשם שהוא שוה (ג) על ב' סלעים כדי חומש הקרן נפטר מן החומש והכתיב כו': **ועוד מדקתני סיפא.** היכא דמעל בסלע והשני יקרב למעילתו דע"כ האי למעילתו איל לאשם מעילות הוא דהא קתני ויביא עמה סלע וחומש לקרן וחומש: **אלמא חומש בהדי קרן מייתי ליה.** והאי דהדר ומקשי ממתני' (ד) דלא תימא קרא אישתעי בנהנה מקדשי בדק הבית או מהקדש עולה הילכך (יג) חומשו כי מייתי ליה בהדי איל אשם לא נפיק דחומש כי קרן בעי מהוי אבל האי דקרן גופיה אשם הוה כי מייתי חומש בהדי אשם של מעילה שפיר דמי (יד). תא שמע מסיפא: **אלא מאי (טו) למעילה דרישא גזילו.** הוא האשם הראשון דאיתהני האי מהקדש דידיה בשתי סלעים שהפרישו (טז) לשמן וילקח כהן שני אילים לחולין דיפה שתי סלעים מקריב ליה לאיל מעילות והוא לאשמו דקתני במתני' והיפה עשרה זוז יהיב ליה למאי דאיתהני מהקדש כלומר יקריבנו לאשמו הראשון ויהיו תשלומין לקרן וחומש שמעל כהן והיינו (יז) לאשמו דקתני מתני': **אימא סיפא כו'.** על כרחין לאשמו דסיפא הוא אשם ראשון שהרי איל זה לשמו נלקח ולמעילתו הוא אשם מעילות ולא לתשלומי הקרן דהא קתני יביא סלע וחומשו לתשלומי קרן וחומש (יח): **רישא קרי גזילו למעילתו**

[illegible]

עין משפט נר מצוה

כד א מיי' פ"ו מהל' פסה"מ הל' יח:
כה ב מיי' פ"ד שם הל' כב:
כו ג ד מיי' פ"ד מהל' מעילה הל' ו:

תורה אור השלם

1. או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: ויקרא ד כח

2. ואת אשר חטא מן הקדש ישלם ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אתו לכהן והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו: ויקרא ה טז

מוסף רש"י

האשה שהביאה חטאת העוף בספק. ספק ילדה מין פטור או מין חייב, מבילה קינה, הפלה מבילה ונתגה אם מין חיוב הוא זו עולתה ואם לאו תהא נדבה, אבל חטאת מבילה מספק ואינה נאכלת (לעיל כב.). תעשה ודאי. ותאכל לכהנים (שם).

שיטה מקובצת

א] בנשיא העשוי להשתנות יקשה לי כי היכי דנשיא עשוי להשתנות אם יעבור מנשיאותו כן יחיד עשוי להשתנות אם מינוהו נשיא ויש לומר דפריך מיחיד ממזר ומכל הפסולין שאין מעמידין מלך אלא מהמשיאין לכהונה. תוס' הרא"ש ז"ל: ב] מתידע ליה לבתר: ג] רב וכיפרה: ד] לבסוף הא קמנטר לה כהן: ה] שממין שמביאה על אות ה' נמחק: ו] מחיבת אם כו' עד תיבת אמר רב ל"ש וניב ס"א איבעיא להו משנמלקה מאי אמר: ז] וכפרה ומותרת באכילה: ח] דרב ותניא כותיה דרבי יוחנן תניא כותיה דרב חטאת: ט] הספק אם עד שלא נמלקה נודע שילדה תעשה ודאי שממין שמביאה על לא הודע מביאה על הודע אם: י] נודע לה שילדה: יא] עי' בחדושין: יב] שילדה מזה ומצה דמה וכיפרה ואסורה באכילה מיצה דמה ואח"כ נודע שילדה אסורה: יג] המפריש שתי סלעים לקנות מהם אשם שפחה חרופה שהיה חייב ודינה בשתי סלעים ולקח בה שני אילים לאשם ומוקי לה בגמ' דאזיל ודעה גביה אם היה אחד מהם כו' וא"ת אמאי לא מעל כו' תוס' כת"י: יד] והשני ירעה עד שיסתאב. וק"ק למה לא מעל כיון דלא היה לו לקנות רק אשם אחד כמו שאר בבי דמתניתין דאמר מעל ושמא אתיא כר' יהודה דאמר בפרק הנהנה (מעילה דף יט ע"ב) המשנה מקודש לקודש לא מעל אי נמי דלקח בהן ר"ל מזיד דסבור לעשות בתרי ודוקא רישא אבל אינך בבי דמתניתין דלקח שני אילים לחולין לא הוי במזיד [דלא יקח] מעות הקדש לקנות בהמת חולין רק בשוגג ולכך מעל. מהר"י ז"ל: טו] לקח בה שני אילים לחולין. פי' להיות חולין דסבור מעות חולין הן ונמצא שהיו מעות הקדש ושמעל בקודש בשתי סלעים. תוס' בכת"י: טז] עי' בחדושין: יז] אחד לאשם לקח בה ב' אילים אחד לאשם כו' ונמצא שמעל בסלע אחר שהוציאו לחולין אם היה כו' אין לאשמו זה כמו אשמו דרישא והכא ר"ל לאשם שפחה חרופה שהוא מחוייב בו ושני למעילתו

[illegible]

מסורת הש"ס

א) [לעיל כב: ע"ש], ב) [צ"ל אל] אשם הגהות ותוספות בסוף המסכת דף לה.], ג) [ויקרא ד], ד) ד"ה שייך (מתני' לעיל כב.), ה) [ויקרא ה], ו) פי' בבכו"ח, ז) צ"ל למעילתו.

הגהות הב"ח

(א) גמרא וכי איתמר דרב אהא איתמר דתנן האשה שהביאה וכו' תעשה ודאי שממין שהיא מביאה על לא הודע: (ב) שם אלא מאי מעילתו דאיתהני מהקדש מב' סלעים כצ"ל ותיבת ויפה נמחק: (ג) רש"י ד"ה למימרא וכו' שוה יותר על ב': (ד) ד"ה אלמא חומש וכו' ומקשי ממתניתין. נ"ב כלומר דקרא ליכא ועוד לקרא: (ה) ד"ה אימא סיפא וכו' קרן וחומש וא"כ דרישא קרי כצ"ל והד"א:

רבינו גרשום

ידיעה גבי נשיא ולגמרו יחיד וצבור מנשיא יחיד מנשיא לא אתי: דאיכא למיפרך מה לנשיא. אמאי איצטריך למכתב ביה ידיעה הואיל ויש בו קולא שאינו בשמיעת הקול שהמלך לא דן ולא מעיד ולא מעידין לו תאמר ביחיד שישנו בשמיעת הקול להכי לא מצי יליף מנשיא ואיצטריך ליה ידיעה לגופיה דיחיד וציבור נמי לא מצי ילפי מנשיא משום דאית ביה קולא בנשיא שכן יש בקרבנו נקבה בע"ז דספיק ליה ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת שנתה ו"י מוסיף על ענין ראשון אנשיא אבל בצבור לית בהן הא קולא הילכך לא מצו ילפי מיניה ואיצטריך למיכתב להו ידיעה. נכתוב גבי צבור ידיעה ולא ביחיד ונשיא ונגמרו מיניה: איכא למיפרך מה לצבור. אמאי כתב בהו ידיעה הואיל ואית בהו קולא כל כך דאין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה. היינו בהוראת ב"ד ובשגגת מעשה כדכתיב ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל היינו ב"ד אבל נשיא ויחיד חייבין בשגגת מעשה ע"פ עצמן הלכך לא מצו ילפי מיניה ואיצטריך למיכתב בהו ידיעה ואכתי מיצרך צריכין הני ג' ידיעות ולא מייתרא חדא. אכתי מייתרא ומחדא ידיעה לא אתו כדאמרן אלא תיתי חדא ידיעה מתרתין מה לנשיא וצבור שכן יש בהן קולא שאינו בשמיעת הקול דנפש כי תחטא ושמעה קול אלה למעוטי צבור ונשיא נמי לא דן ולא מעיד: תאמר ביחיד כו'. הילכך לא מצי יחיד יליף מינייהו ואיצטריך ליה ידיעה לגופיה לחוד מה ליחיד ונשיא שכן יש בקרבן נקבה כדאמר תאמר בצבור. הילכך לא מצי צבור יליף מינייהו ואיצטריך ליה ידיעה לחוד: לא נכתוב ידיעה גבי נשיא ותיתי מידיעה דיחיד וצבור דמאי פרכת. והכא ליכא למימר מה ליחיד וצבור [ש]דלית בהו קולא דשמו תרוייהון אהדדי אלא מאי פרכת פרכא כל דהו כדאמרינן בפ' כל הבשר אלא אמר ר"ל חדא מחדא קולא וחומרא פרכינן כל דהו לא פרכינן חדא מתרתי פרכינן אפילו כל דהו והכא נמי מאי פרכת כל דהו אי אמרת דמשום הכי לא מצי יליף מנייהו ואצטריך ליה ידיעה לחודיה דנשיא אינו בשמיעת הקול ואית ליה האי קולא: צבור יוכיח. דאית ליה נמי האי קולא

[illegible]

א) נראה דצ"ל מה ליחיד וליצור דקיל דהא לית בהו קולא וכו'. ב) עד כאן שייך לעמוד הקודם ג) שייך לתחתון

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones